

Căsătoria-uniune și creație a lui Dumnezeu

de Ionel Cadar - Atlanta, GA

Din câte cunoaștem din Biblie, din Cuvântul lui Dumnezeu, există o singură afirmație despre uniunea căsătoriei, afirmație făcută de însuși Dumnezeu o dată înainte de căderea omului în păcat (Genesa 2:24) și de trei ori după aceea (Matei 19:5; Marcu 10:7 și Efeseni 5:31). "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup".

Voi încerca să explic mai jos conceptele de "lăsare" sau părăsire a părinților și de "alipire" sau unire a soților după căsătorie, precum și ce înseamnă libertate în căsnicie.

Este bine, frumos și înălțător ca cei doi posibili parteneri, cei doi soți, să cunoască din timp aceste concepte cât și accentele puse de Dumnezeu pe diferitele părți ale planului Său, cum ar fi și libertatea în căsnicie.

Astăzi mai mult ca oricând există prea multe căsnicii nefericite. Din zece căsnicii, cinci ajung la divorț pentru că numai dragostea nu-i de ajuns, pentru că se neglijează scopul suprem a lui Dumnezeu din această uniune distinctă între doi oameni.

Scopul lui Dumnezeu din această uniune este de a-i îndruma pe soți să-și "lase" tatăl și mama. Ce înseamnă aceasta? În primul rând nu înseamnă a-i abandona sau a-i neglija. Acum la bătrânețe, părinții au nevoie mai mare de grija copiilor, de afecțiunea lor. Neglijând părinții, neglijezi "poruncile lui Dumnezeu" care spun, îngrijește și "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău" (Exod 20:12).

A-ți "lăsa" tatăl și mama după căsătorie nu înseamnă a te muta neaparat în altă parte. Distanța fizică nu ar trebui să afecteze atitudinea de responsabilitate față de părinți. Dimpotrivă, trebuie să știm, că ceea ce ne leagă în suflet e mai presus, decât distanța ce ne desparte.

A-ți "lăsa" părinții implică desigur, schimbarea completă a relației cu aceștia. Înseamnă a stabili o relație adultă cu aceștia. Înseamnă, că trebuie, să fii mai preocupat de ideile și opiniile partenerului tău de căsnicie, decât de ale părinților tăi. Înseamnă că nu mai trebuie să fii complet dependent de părinți pentru împlinirea unor nevoi sentimentale, pentru încuviințare în decizii, pentru sfătuire și asistență. Înseamnă a elimina orice atitudini nepotrivite față de părinții tăi și a încheia exemplar orice conflicte ale trecutului înainte de a te uni cu consoarta ta. Înseamnă, a nu încerca să-ți schimbi soțul/nevasta după preferințele lor sau pentru că nu le place cum sunt. Înseamnă să faci din relația ta cu partenerul din căsnicie (relația soț-soție) relația ta umană prioritară.

În căsnicie ar trebui, cititorule, să te preocupe să continui să fii un fiu bun, sau o fiică bună, dar mai întâi trebuie să fii preocupat în a fi un soț sau o soție bună. Copiii au nevoie de părinți, care să le demonstreze cum se trăiește în căsnicie, care să le arate cum să fie soți și părinți buni.

O datorie sfântă a părinților este de a-și pregăti copii pentru viață, pentru a ști să se descurce în căsnicie. Copiii nu trebuie să ajungă ca adulți, niște dependenți emoționali de părinții lor. De asemenea și voi, părinții, trebuie să fiți pregătiți sufletește pentru ziua despărțirii de copiii voștri, învățând să faceți lucruri împreună și să vă adânciți relația de prietenie. Când copiii voștri se căsătoresc, nu trebuie să încercați să le coordonați viețile. Trebuie să-i îngăduiți tânărului sot să devină capul familiei sale, să ia singur deciziile majore ale casei, în ce privește ajutorul potrivit să se aștepte a-l primi mai întâi de la soția lui și nu de la părinți. Ea este principalul ajutor și sprijin. La fel, trebuie să vă încurajați fiica să depindă de soțul ei pentru călăuzire, ajutor, companie și afecțiune.

Planul lui Dumnezeu pentru căsătorie este ca soțul și soția sa se "alipească" unul de celălalt. În zilele noastre, căsătoria este privită ca un contract bazat nu pe un jurământ înaintea lui Dumnezeu, ci pe condiția ca problemele pe care le vor întâmpina cei doi să nu fie prea mari, ca să nu le poata face față singuri. De îndată ce această condiție este încălcată, se consideră divorțul. Jurământul a devenit partea religioasă a căsătoriei, dar cea practică este influențată de puterea omenească a partenerilor de a stăvili atacul asupra sentimentelor, a unității lor și a plăcerilor lor. Descompunerea instituției familiei a devenit atât de profundă încât unii au sugerat reînnoirea anuală a certificatului de căsătorie, iar alții propun evitarea întocmirii acestui act, tocmai din cauza șanselor extrem de mari ca acesta să nu fie respectat.

Pentru prea mulți căsătoria este o chestiune de conveniență sau de șansă. Este uneori privită ca o etapă temporară în dobândirea libertății individuale. Totul depinde de soarta, sau de cât de puternice caractere sunt cei doi parteneri. Însă, nu așa a plănuit Dumnezeu căsătoria. El a rânduit-o să fie o relație permanentă, durabilă și stabilă. El spune că dorește ca soțul și soția să se "alipească" unul de celălalt (Marcu 10:7-9). Și atunci, căsătoria devine o chestiune nu de șansă, ci de alegere conștientă și deliberată, atunci căsătoria nu este o chestiune de conveniență ci de obediență, deci de ascultare, atunci căsătoria nu este o chestiune de ursită, ci de cât de mult cineva vrea să se apropie de Dumnezeu, care este liantul unei asemenea uniuni. Cu cât soții se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât se vor apropia mai mult unul de celălalt.

VA URMA